

VZKŘÍŠENÍ

ZPRÁVY STRAŠNICKÉ FARNOSTI

Seslání Ducha sv. - č. 23

ROK DUCHA SVATÉHO

Prožíváme s celou církví druhý rok přípravy na velké jubileum - rok 2000, který je věnován třetí Božské osobě - Duchu svatému. Za posledních více jak 10 let jsme si zvykli, že každý rok má nějaké duchovní téma - věnuje se větší pozornost některé morální nebo věroučné pravdě, dává se do popředí nějaká osobnost. Ještě za totality jsme měli - Rok víry, Rok bible, Rok Panny Marie. Potom bylo zahájeno Desetiletí duchovní obnovy národa, které vyvrcholilo vloni rokem svatého Vojtěcha a třetí návštěvou papeže Jana Pavla II.

Mám takový pocit, že jsme z těchto neustálých příprav a oslav trochu unavení, a že už nevnímáme dost dobře skutečnost, kterou bychom měli naplno prožít a zažít. Už v loňském svatodušním čísle Vzkříšení jsme si v úvodníku připomenuli, že Duch svatý stojí v našem zorném úhlu jakoby bokem, třebaže je nazýván „duší“ církve, a je to On, který ji oživuje, vede dějinami a chrání ji. Lidská duše také není vidět a přece je to ona, která tělem hýbe všemi směry, o její spásu vedeme celoživotní zápas.

Snažme se tedy vrátit Ducha svatého na jeho místo v našem osobním duchovním životě. Ve smyslu slov apoštola Pavla v listě Efezanům prosme o lásku, která je prvním ovocem Ducha svatého. Denně vzývejme Ducha svatého, aby nás vedl při každé příležitosti především si zamilujme Ducha svatého, tak jako Jež miloval a miluje samotný Pán Ježíš.

P. MARIAN OSB

● Věřím v Ducha svatého

Aby mohl být člověk spojen s Kristem, musí se ho nejdřív dotknout Duch svatý: „Ten nám jde vstříc a probouzí v nás víru.“ Duch svatý je duší křesťanského života. Tak, jako duše člověka není viditelná sama o sobě, nýbrž jen ve svých projevech, tak i Duch svatý zůstává ve skrytosti, je však poznatelný ve svých „plodech“.

Není Duch svatý velkým neznámým, dokonce uprostřed nás? A přece je tak významný, že Ježíš může říci: „Je pro vás dobře, když odejdu. Neboť neodejdu-li, nepřijde k vám Přímluvce; když však odejdu, pošlu ho k vám.“ A krátce před svým návratem k Otci říká učedníkům, kteří se táží na zřízení Božského království: „Obdržíte smlouvu Ducha svatého a budete mými svědky.“

Žijeme v čase Ducha svatého. On je „Přímluvce“ a „Utěšitel“, který s námi zůstane navždy. Skrze něho je Kristus uprostřed nás, skrze něho smíme Boha nazývat „Abba“, Otče. Katechismus jmenuje zvlášť čtyři účinky Ducha svatého:

Připravuje lidi pro Krista. Od počátku stvoření pracuje jako životodárný duch ve všech tvorech. V dlouhých dějinách starého zákona připravuje vyvolený lid na příchod Mesiáše. Je duchem adventu. I dnes připravuje srdce věřících pro Krista.

Zjevuje Krista. Nikdo nemůže říci Kristus je pán!, nemluví-li z Ducha svatého. Duch svatý nám dává poznat, že Ježíš je synem živého Boha. Připomíná církvi všechno, co Kristus řekl. „Duch svatý je živou pamětí církve.“

Zpřítomňuje Krista. V životě církve se Kristus pouze připomíná, ale Zmrtvýchvstalý je přítomen ve svém slově v „nejmenších z bratří“, ve svátostech. Jedinečná je Kristova přítomnost v eucharistických způsobách, které se skrze Ducha svatého proměňují v jeho Tělo a v jeho Krev.

Sjednocuje s Kristem. Tak, jako je Duch svatý poutem lásky mezi Otcem a Synem, tak spojuje všechny, v nichž působí, s Kristem. On je mízou vinného kmene, která dává plodnost ratolestem. Bez Ducha svatého nejsme schopni křesťansky žít. On je „vnitřním učitelem života podle Krista, milujícím hostem a přítelem, který křesťanský život oduševňuje a posiluje.“ On je též „vnitřním učitelem křesťanské modlitby.“ Proto se máme denně vroucně modlit: „Přijď, Duchu svatý!“

CHRISTOPH SCHÖNBORN, OP, biskup

Kněžno Máje, buď pozdravena!

Těmito slovy pozdravuje církev Marii v jedné z invokací.

O měsíci květnu se říká, že je to nejkrásnější měsíc v roce. A je tomu zajisté tak.

Vše v přírodě se probudilo k novému životu, veškeré rostliny se postupně odivají do krásy nejrozmanitějších květů. Všude v přírodě lze vnímat radost z nového života. I ne jeden z lidí podotkne, že opět pookřály jeho znavené údy.

Naši předkové si zvolili měsíc máj, aby v něm obzvláštním způsobem projevovali svůj vztah k Marii.

A tu si možná někdo - především z generace dřívě narozených - posteskně, že už to s „májovými“ není, jak tomu bývalo dřívě. Ano, zajisté.

Každá generace si musí znovuvytvářet a znovudobývat svůj vztah k hodnotám a tedy i svůj vztah k Marii a k formám projevu zbožnosti. To pak je otázkou, kterou se musí zabývat každý(á) z nás.

Jaký je můj vztah k Marii? Mám k Ni vůbec nějaký vztah? Co pro mě Maria znamená? Ptal(a) jsem se už někdy sám sebe? Nebo jsem snad lhostejný(á)?

Měsíc květen ti může pomoci, aby ses znovu zamyslel(a) nad svým vztahem k Marii.

Není proto rozhodující když třeba zjistím, že můj vztah k Ni je „všelijaký“ nebo že k Ni dokonce nemám vůbec žádný vztah. Rozhodující je, zda jsem ochoten/ochotna tento svůj vztah k Ni třeba teprve navázat či zlepšit a prohloubit.

P. Ladislav Štefek ISch

*Maria,
prosím tě,
otevři dokořán Srdce své i Srdce svého Syna.
Vypros mi, abych poznal(a),
že mi v Tobě Bůh nabízí někoho,
kdo mi má pomoci na cestě k naplnění cíle mého života.*

AMEN.

● Společensko-večerní postřehy

Zcela amatérská zpráva o zcela profesionální akci

Poprvé jsem se zúčastnila farního společenského večera 21. dubna. Námět, scénář a režie Helena a Klára Bajerovi, samozřejmě za podpory dalších mladých lidí - tj. hospodyněk, které vařily a podávaly čaj a drobné mlsky, šatnářek a šatnářů a hejna asistentek a asistentů.

Téma: čaj.

Misto konání: čajovna v učebně areálu a farní sál.

Hned u vchodu stály v dlouhých čajových šatech dívky s košíčky a rozdávaly sčítací žetony v podobě sáčků s čajem. Bohužel jsme přišli o začátek, tj. promítání, ale podle smíchu za dveřmi čajovny, kde se promítalo, soudím, že se líbilo. Mě se líbilo, že se s kuchyňky šířila rumová vůně jedné ze směsí červeného čaje. Opravdu i rumově chutnal. Nápojový lístek byl bohatý; určitě si každý mohl vybrat.

Po promítání se hosté měli jít proskočit, hrála i příhodná hudba, ale asi byli všichni příjemně rozsezeni, tudíž se tanec neuchytil. Zato obdivu se těšily obrazy rozmístěné v sále, jejichž autorkou byla Klára Bajerová.

Já umění nerozumím, rozlišuji díla na líbí se mi, či nelíbí se mi, ale zejména Klářina galerie portrétů patřila mezi líbí (zvláště „Nostalgie“ a „Zima“).

Zlatým hřebem byl „živý koncert“. Tři mladí muži a jedna mladá dáma (prý Mazlíčci, či Ďunděrovci - jak se komu líbí) zpívali irské i jiné balady za vlastního doprovodu kytary a flétny. Líbili se, a tak byl i malý přídavek. Po té konferenciérka Helena předala slovo konferenciérovi Mirkovi a vypuklo vyvrcholení - tombola. Trochu napětí, hodně smíchu a vtipný komentář. A toto je i charakteristika celého večera, který mladí zakončili tancem a staří odchodem k domovu.

Za dárek se patří poděkovat - proto díky všem, kteří se podíleli na tomto čajovém dýchánku.

Marie

● ENCYKLIKY 4

Encyklika Pia XII. **MYSTICI CORPORIS CHRISTI** (O tajemném Těle Kristově) z roku 1943 (naše sign. J 66) potvrzuje znovu nauku, že církev je mystické Tělo Kristovo, jehož On je hlavou. Církev je viditelná a má mnoho údů, které navzájem spolu souvisejí a mají si pomáhat. Ne všechny údy ovšem vynikají svatostí. Milosrdenství Spasitele neodprá místo v církvi hříšníkům, Kristus je Spasitelem všech, Spasitelem světa.

Koncilní dokument - konstituce **GAUDIUM ET SPES** (Radost a naděje) z roku 1965 (naše sign. J 71) učí, že Duch svatý dává všem možnost, aby se

přičlenili k velikonočnímu tajemství způsobem, který zná jen Bůh. Jestliže někdo nenašel cestu do církve, je to většinou vinou těch pokřtěných, kteří si svého křtu neváží, nežijí z něho a nehodí láskou ke Kristu. Úkolem církve v dnešním světě je prodchnout svět křesťanským duchem, být Kristovými svědky a pomoci hlásáním evangelia lidskému pokolení dospět k jednotě Boží rodiny.

Také biskupská synoda - zvláštní zasedání pro Evropu - vydala v roce 1991 ve Vatikánu deklaraci **UT TESTES SIMUS CHRISTI QUI NOS LIBERAVIT** (Abychom byli svědky Krista, který nás osvobodil), která vyzývá k naslouchání Duchu Svatému. Biskupové jako představitelé místních církví prosili Boha a bratry za odpuštění vin a opomenutí v minulosti a vyjádřili rovněž ze své strany připravenost k odpuštění. Děkovali Bohu za oporu ve zkouškách a pronásledování, a za nově nabytou svobodu pro některé místní církve. Shodli se na tom, že Evropa se dnes nemůže jen prostě odvolávat na své předešlé křesťanské dědictví, „je třeba, aby se skrze setkání s osobou a poselstvím Ježíše Krista opět stala schopnou rozhodovat nově o své budoucnosti. V některých částech Evropy je křesťanská víra, zejména mezi novými generacemi, buď téměř neznámá v důsledku systematické ateistické propagandy nebo prochází sekularizačním procesem, který dospěl již tak daleko, že je třeba evangelizovat znovu, téměř od počátku. Ale i tam, kde se přítomnost církve projevuje dosud silně, účastní se církevního života jen malá část obyvatelstva. Moderní člověk si někdy myslí, že víra přináší slávu a čest Bohu, ale že snižuje obraz člověka. Je tomu naopak. Plody evangelia jsou pravda, svoboda a společenství. Krajně důležité je svědectví služby, kterou církev koná: je to svědectví lásky vůči všem, zejména vůči těm, kteří jsou hmotně či duchovně nejvíce v nouzi. Ukazuje se nutnost dialogu a spolupráce s ostatními křesťany, se židy a se všemi, kdo věří v Boha.“ Synodní shromáždění znovu upozorňovalo vlády na Chartu práv rodiny, kterou Svätý stolec připravil už v roce 1983. Duch svätý skrze prorocké vidění svätého Pavla otevřel evangelium cestu do našeho světadlu. Prosme Ducha svätého a Matku Boží, aby víru v Evropě pomohli obnovit.

Lidé jsou povoláni ke spáse skrze víru v Ježíše Krista, stávají se „dětni světla“. Poslušnost vůči pravdě není vždy snadná. Dědičný hřích pokouší člověka, aby zaměňoval Boží pravdu za lež. Papežové společně s biskupy předkládali vždy, hlavně v posledních dvou stoletích, morální učení církve, vztahující se na mnohé oblasti lidského života, aby tak přispěli k lepšímu pochopení mravních požadavků. Jan Pavel II. vydal v roce 1993 encykliku **VERITATIS SPLENDOR** (O základech morálního učení církve). Předcházelo jí vydání Katechismu katolické církve, který obsahuje celistvý a soustavný výklad křesťanského učení, a doplňuje ji encyklika **EVANGELIUM VITAE**

(Evangelium života) z roku 1995, která jasně formuluje morální stanoviska církve o hodnotě lidského života. Skutečnost, že „život je vždy dobro“ doplňuje jasná deklaráce, že „potrat a euthanasie jsou zločiny a žádný lidský zákon si nemůže dělat nárok na jejich legalizaci.

Encyklika **VERITATIS SPLENDOR** (naše sign....) se zaměřuje na výklad desatera přikázání z hlediska uznání Boha jako jediného dobra, plnosti věčného života, posledního cíle lidského konání a dokonalé blaženosti. Jen Bůh může odpovědět na otázku, co je dobré, protože On sám je dobro. Útěchou křesťanské víry je, že je nesmírně lidská a mimořádně jednoduchá. Ve věcech morálky se může zdát, že křesťanské morální učení je nesnadné k pochopení. To je ovšem omyl, protože toto učení je založeno na následování Ježíše Krista a na tom, že se Mu sami odevzdáváme a necháme se jeho milostí přetvořit. Encyklika je obsáhlá (130 stran) a vzhledem k významu jejího obsahu by nebylo vhodné ani účelné uvádět z ní výtah. Jeden výtisk máme ve farní knihovně. Pokud jsou výtisky ještě na skladě v KARDISu, můžeme vám je objednat. Z různých pramenů zpracovala JaN

● Nové knihy

Poněkud neobvyklá recenze

O knize P. Jiřího Skoblíka „Základy katolické etiky“ píše Ludvík Vaculík ve svém sloupku „Celibát a jiné“ tyto zajímavé glosy:

Mezi věcmi, jimž se v poslední době směju, jsou muži, kteří chtějí být katolickými kněžími bez celibátu. Proč nejdete ke konkurenci, kde to mají? Já na celibátu trvám! Svůj názor na něj jsem měl dřív, než jsem k tomu měl vlastně řádné důvody. Myslím totiž, obecně vzato, že posledních pár věcí by mělo zůstat na svém místě jako kámen. Právě důvody jsem nedávno našel v „Přehledu katolické etiky“ od Jiřího Skoblíka.

Kniha má sloužit jako skripta pro studenty teologie, loni ji vydalo Karolinum. Skoblík píše, že lidé posuzující všechno jenom sobě přiměřeným způsobem, chápou celibát jako opatření proti drobení církevního majetku. Uvádí jiný argument, stejně prakticistní, jenže vyšší: Na kněze bez rodiny lze klást vyšší požadavky. Hlavní důvod, který nelze na jeho poli překonat, je však jiný: Kandidát kněžství ví, čeho cenného pro život se vzdává, a cílem jeho daru je „patřit Kristu nerozděleným srdcem“. Jiří Skoblík, jenž nesoudí a nesnižuje praxi jiných církví, píše, že celibát je „znamení lásky a pramen duchovní plodnosti“, s nímž katolická církev má bohatou zkušenost. Nejvíce mě uspokojuje

argument, že celibát je něco z „totálního nároku evangelia“. Je to znak proroka, jenž nemůže jednat jinak, „protože je zcela stržen svou úlohou“. Tomuto kdo nerozumí, tomu se divím, že se dere za kněze zrovna v katolické církvi“ by měli otevřít nejen studenti, ale i odpůrci a kritikové církevního učení i praxe. Kniha je zajímavá každým coulem. Obírá se otázkami práva, státu, pedagogiky, psychologie, medicíny. Ve všem popírá to, co máme v pověrách a předsudcích a někdy i v horší zkušenosti s náboženstvím a církvemi. Jsou tu témata až nečekaná: etika masmédií, transplantace orgánů, odbory, autonomie rozumu, pomluva, opovážlivý úsudek! S úlevou zjistíte, že jste docela křesťani, mnozí z vás, kteří byste to do sebe neřekli.

Ve Skoblíkově knize je čitelný dějinný zápas církve i v církvi o permanentní „modernizaci“: k realitě života a tím i k pochopení lidí. A snahu udržet soulad s naukami a vědami o člověku a společnosti. Tato tendence může budít dojem, že lze dotlačit církev, aby ustoupila od základů. To si nepřejeme. Je už jen pár věcí, jež zůstávají, jak byly. Souhlasím s občanem papežem, jenž trvá na Zákonu, aťsi je pro většinu z nás nesplnitelný a my pak jsme v něm jen za hříšníky. Chci, aby moje hříchy zůstaly hříchy, a nechci, aby mi někdo bojoval za jejich nejistotu. Ať kámen Desatera leží tak, jak byl položen.

Lidové noviny, 24. března 1998 /RuKa/

Další VZKRÍŠENÍ vyjde až po prázdninách.

Vypůjčte si z farní knihovny zásobu knih, abyste měli přes prázdniny potravu pro duši i dobrého přítele, který vás nezklame, ale pobaví i poučí. Přejeme vám dobré počasí i náladu a přidáváme desatero.

● Desatero na prázdniny

- * *Rozluč se se svými, ale ne s Bohem.*
- * *Nezapomeň si vzít nejen všechny potřebné věci, ale i něco pro svou duši.*
- * *Obuj si boty, které ti vydrží cestu do kostela.*
- * *Chod' po všech křížovatkách a cestičkách, ale nezapomeň na cesty Boží.*
- * *Smetí dávej pod kameny a do odpadkových košů, ale ne do své duše.*
- * *Na cestě neházej kameny, ale úsměvy.*
- * *Nasyť žaludek, nenechej však hladovět duši.*
- * *Chod' nejen podle turistických značek, ale i podle Božích přikázání.*
- * *Vrať se z prázdnin zdravý, ale i lepší.*

Adsumus - zde jsme, Pane, Duchu svatý,

*zde jsme i s přetěžkým břemenem svých hříchů,
však shromáždění výslovně v tvém jménu.
Přijď k nám a zůstavej s námi,
svou milostí se vlij do našich srdcí!
Uč nás, co máme činit a kam dospět,
ukaž nám, jak máme působit,
abychom díky tvé pomoci se tobě ve všem zalíbili.
Ty sám nám vnukni naše rozhodnutí
a sám je učin skutkem,
neboť jen tobě s Otcem a Synem
náleží všechna velebnost a sláva.
Ať nás nesvede z cesty nevědomost,
neovlivní lidská pochvala a přizeň,
nepokazí úplatnost či falešné ohledy.
abychom za dobrou práci došli odměny věčné.*

AMEN.

Isidor Sevillský

(přeložil -hrb-

Farní dopis, Jablonec nad Nisou, 6/1996)

Bohoslužby v našem kostele:

Po - Pá 18 hod.
So 7, 18 hod.
Ne 7, 9, 10.30 a 18 hod. (o prázdninách odpadá dětská mše v 10.30 hod.)

Společná modlitba růžence:

1/2 hod. před každou mší svatou (mimo neděle v 10.30 hod.)

Živý růženec každé první pondělí v měsíci (kromě prázdnin)

Příležitost ke svaté zpovědi: 1/2 hodiny před každou mší svatou

Adorace: každý 3. pátek v měsíci po mši sv.

Modlitební skupiny: úterý, středa po mši sv.

Mládež: úterý po mši sv.

Farní knihovna půjčuje knihy: Stř 17 - 18 hod., Ne 10 - 11 hod.

(od 15. 6. - 6. 9. prázdniny)

Advokátní poradna: Čt 17 - 18 hod.

Chrámový sbor CANTUS AMICI: zkoušky Po 19 - 21 hod.

Chrámový sbor KALOKAGATHIA: zkoušky Čt 17 hod. ve farní klubovně

Laická linka důvěry: Stř 16 - 17 hod. ve farní knihovně (mimo prázdniny)

Úklid kostela: vždy v Po od 14 hod.